

Naročnina v Trstu zneso:

Za celo leto . . . 1 gold. 20 s.
Za pol leta . . . " 60 "
Za 3 mesece . . . " 30 "
(to velja tudi za tržaško okoli-
lico.)

Za druge kraje s pošto:

Za celo leto . . . 1 gold. 60 s.
Za pol leta . . . " 80 "
Za 3 mesece . . . " 40 "
(majhni razloček med tim in
med programom izvira iz neke
pomote.)

ILIRSKI PRIMORJAN

podnevni in omikaven list za slovensko ljudstvo.

Naročnina naj seure
ništvu naprej plačeva, in to
v gosp. Kozlerjevi hiši „nella
Drogheria Angeli in Piazza
delle legna št. 1“ v Trstu
(Trieste). Tam se bodo tudi
oddajale vse pisma. — Sicer ta
list se bo tudi prodajal (vsak
natis po 5 soldov) v tobakar-
nicah nasproti Pošte, blizo
„Chiozza“ in „al Ponte della
Fabbra“.

Hvalo zasluži si vsò, kdor druži koristno sè sladkim (Hor.).

Leto 1866.

Pri sv. Ivanu v Vrdèli, 21. oktobra.

Štev. 20.

Št. 21 našega lista izide uže 1. novembra, da imajo častiti naši čitatelji za praznike kaj čitati, i se tako želja mnogim izpolni.

Poslednje politiške prikazni.

Poslednje politiške prikazni nam ne obečajo, da se kmalu vseli v Avstrijo prava svoboda in enako-pravnost, tudi ne kažejo, da bi si bila odpovedala Avstrija nesrečne nemške politike. Ves nenemški svet je osupnol glas, da bode saski Nemeč Beust vnanjih zadev minister. Beust je znan, da mu je na srci le nemška politika i da sovraži Pruse. Nesreča bi tedaj bila, ako se on za ministra izvoli, ker potem bi se na notranje zadeve premalo gledalo i s Prusi bi se pričelo novo sovraštvo, katero nam nikoli ne more dobrega sadù roditi. Časniki tudi pripovedujejo, da mogočniki na Dunaji na to delajo, da Avstrija stopi v zvezo s Francoskim in Laškim, i da se Prusom i Rusom po robu postavi. Ako je to res, segajo ti ljudije v ogenj; gledajo naj, da ne opekó sebe i da v državo ne vržejo plamena. Da je na tem nekoliko resnice, kaže to, ker je izvoljen grof Goluhovski za deželnega namestnika v Galiciji. Goluhovski je Poljakom ljub, Rusinom, katerih je v Galiciji i Bukovini 3 milijone, pa neljub. Ruski časopisi zavolj te volitve ostro pišejo zoper našo vlado i zoper Poljake, ter se potezajo za Rusine. Naj tacim glasom naša vlada ne maši ušes, ti glasi pričajo, da Rusi obračajo oči na Avstrijo. Nevarnost je pred durmi, da se odvrne nej družega pomočka razen tega, da se Rusinom dadé prav take pravice, kakoršne se dajo Poljakom. Minister Belkredi nej do zdaj zatiral časopisov i preganjal urednikov, kakor njegov prednik Šmerling, ki se je o tem žalostno slavo pridobil; ali poslednje dni je počil glas, da hoče tudi on šibo v roke vzeti. Ne vemo, koliko je na tem resnice, vendar se nam dozdeva, da ta glas nej čisto prazen, i to toliko bolj, ker je vlada sklenola v vseh večih mestih napraviti liste, ki bodo govorili zanjo.

Tržaško-méstne in okolične zadéve.

* V seji mestnega starešinstva 3. t. m. je gosp. župan povedal, da je toliko opravil, da se učenci za laško gimnazijo morejo zapisovati. Dalje je oznanil,

da se jih je do omenjenega dne oglasilo 212. Sklenoli so tudi prositi g. deželnega poglavarja, naj jim pové, zakaj je ministerstvo vzelo tej gimnazii pravice javnih ali očitnih šol.

* Komisija (komišjon) za kolero je izpodbila mnogih meščanov menitev, naj bi se tržaška okolica obdala sè stražo, ktera bi čuvala, da nobeden v njo i v mesto ne pride, dokler nej bil prekajen.

* Naše okoličane je britko zadela žalostna resnica, da se je blagej mejikanskej cesarici bister in izobražen um omračil. Prebila je preblaga gospa, kterej gorí srce za blagost nove njene domovine, veliko žalosti. Iskala je pomoči od Napoleona, ali nič nej mogla opraviti. V Rimu, kamor je šla iskat svéta, začel se nje um mešati, domišlja si, da jej hočejo zavdati, zarad tega se je uže tam ločila od svojih spremljavcev, ki so rojeni Mejikanci, i se preselila iz gostilnice „Hotel di Roma“ v Vatikan (papeževo poslopije). Zdravniki vendar upajo, da se njeno zdravijo zopet povrne. Bolezen je zadnje dni uže nekoliko odjenjala.

* Vojaško naše mornarstvo se pomnoži za dve ladii. Delale se bodo v Pulji.

* Do 17. t. m. je v Trstu za kolero zbolelo 684 in umrlo 387 osob. Bolezen je nehala.

* „Tržaški Ljudomil“ trdi, da bi slovenska narodnost trpela, ako se pridruži Trst slovenskim deželam. Mi ne moremo pritegnoti njegovej menitvi, ter mislimo, da bi se slovenska narodnost ojačila, ker bi se potem vsaj mogla postaviti meja silnemu potalijančevanju slovenskih Tržačanov in unanjikov. Zato želimo, naj se tudi Trst pridruži slovenskim deželam, saj mu ne bode nobeden podiral tistih pravic i posebnosti, ktere so mu potrebne kakor primorskemu kupčijskemu mestu. Oza zveza s slovenskimi deželami mu ne more biti škodljiva, ker, kolikor živeje bode njegovo občeniye s sosednimi deželami, toliko bolje bode zanj. Trst z okolico sam zase je premajhen za lastno kronovino, do ktere tudi zgodovinske pravice nejma. Ako „Ljudomil“ pri svojej menitvi ostane, treba, da jo podpre z vzroki, kajti reč je važna i treba je, da se na vse strani dobro prevdari.

* Vojaški arzenal se prestavi iz Benetk v Trst, Mile i Pulj. Milski zaliv je za tak arzenal prav pripraven, želeti je toraj, da se arzenal tukaj napravi.

Kaj je drugod važnega?

* Svitli cesar je pisal ministru Belkrediju lastno-ročno pismo, v katerem se zahvalja vsem svojim narodom zato, ker so bili v zadnji vojni njemu zvesti in udani, ker so v bridkih nadlogah pokazali, da ljubijo svojo domovino. Posebno se spominja Čehov, ktere je sovražna vojska hudo zadela, ker so se vedli tako, kakor se more vesti najzvestejši narod. To cesarjeve besede so toliko važnejše, ker dunajski časopisi vedno Čeha dražijo i grdijo, ter jim očitajo, kar je le mogoče. Cesar sam priznava njihovo udanost i vernost, ter jo pred vsem svetom hvali, to naj si zapomnijo češki sovražniki. Hvali cesar tudi Tirolce, ker so vzeli orožije v roke, da so branili svojo domovino. Madjarov i Poljakov, tistih dveh narodov v Avstrii, ktera največ pravic zahtevata, pa cesarsko pismo posebno ne omenja.

* Cesar obiskuje tiste kraje na Moravskem i Češkem, kder je razsajala pruska vojska i prebivalce neusmiljeno trla in odirala, da se sam prepriča o nadlogah, v ktere so nesrečne dogodbe pahnole ljudstvo.

* Generali Benedek, Henikstein i Krizmanić morajo v pokoj (penziji).

* V Benetkah je izšel 6. t. m. prvi list „Tempo“, ki je prej izhajal v Trstu. V njem pozdravlja urednik vse Benečane i pravi, da je 6 let vse bolečine ali trpenije i upanije ž njimi čutil. — Uže pred šestimi leti je torej bil vreden, da bi ga bili iz Trsta izpodili.

* V Veroni je 6. t. m. neka drhal terjala, naj se trikolora vzdigne predno Avstrijani mesto zapusté. Dovolj se jim to. S tem pa še ne zadovoljni, začno žaliti i kamenje lučati na avstrijske častnike pred neko kavano (kaffarijo). Častniki se branijo sè sabljami i v kosarne gredó. Od tod pošljejo vojake, da drhal razpode i mir storé. Ker se je pa ljudstvo vstavljalo i celo na vojake streljalo, ustrelé tudi vojaki i z bodali (bajoneti) na rogovileže planejo. Naših sta bila usmrtena 2 vojaka i ranjeni trije, med njimi en častnik. Izmej ljudstva je bilo usmrtenih 6 i ranjenih 26. Tako vedénje celo laška vlada hudo graja in obečala je, da bode upornike ostro pokorila.

* Mir z laško vlado je cesar podpisal. Pogoji so trdi. Laško prevzame posojilo na laške dežele (Monte veneto), potem primerin del posojila od leta 1854 i plača 35 milijonov gold. v srebru. Odstopi Avstrija vse nekdanje Beneško, ter pripusti Lahom lombardo-beneško krono i umetne zbirke v Benetkah, ktere so veliko veliko vredne. Nam Slovencem je najbolj žal, da skoraj gotovo izgubimo tudi 30.000 Slovencev, ki prebivajo na beneški zemlji i želeli bi bili, da bi se bil dal kos zemlje okoli Gradiške Lahom, ker tukaj prebivajo sami Lahi, zvesti Slovenci pa naj bi ostali bili v Avstrii.

* 16. t. m. so prišli laški vojaki v Verono in 18. v Benetke.

* Talijanski admiral Persano je spisal sestavek o bitvi pri Visu, da se opraviči. V njem pripisuje zmago Lahom. Da bi Lahi zmagali bili, gotovo ne bi Persano bil poklican na sodbo.

* Prišel je čas, da bodo francoski vojaki, ki papeža varujejo, po skleneni prigradbi morali zapustiti Rim.

* Ogrski deželni zbor se skliče sredi prihodnjega meseca. Ogrsko ministerstvo, kakor so hoteli Madjari, ne izvoli se pred zborovim začetkom. 19. novembra se imajo začeti tudi vsi drugi deželni zbori.

* Slovaški časopis „Krajan“ pravi, da so Slovaki svoje domovine izdajalci, ker se nečejo pomadjariti! — Mi mu moramo iz oči v oči reči, da so Slovaki vrlj rodoljubi, ali „Krajan“ pa je svojega naroda izdajalec. Kdor svoj narod zatajuje, nej vreden, da mu solnce sveti, da ga zemlja nosi. Ako bi Slovaki izdajalci bili, ne bi jih bil cesar te dni prijazno sprejel in obečal jim, da se bode prizadeval spolniti njihova želje.

* „Učiteljaki tovarš“ piše: V Inšpruku je mestna gosposka (magistrat) razglasila resen ukaz, v katerem vsem dečkom (fantinom) v malih i glavnih, pa tudi v nedeljskih šolah ostro prepoveduje tobak piti (fajfati). Taka zapoved bi potrebna bila tudi v Trstu.

* V Karlovcu na Hervaškem je pogorelo 19 hiš, v Učah blizu Tmina pa 50.

* Kaki prijatelji so nam zdaj Prusi, kaže to-le: Klapka, ogrski upornik (puntar), znan iz leta 1848, dobil je od pruske vlade za svoje zasluge v poslednji vojni red rudečega orla i graščino (grad) na Sleskem na avstrijskeji meji. Zasluge omenjenega moža so namreč te, da je naše vojake, ktere so Prusi vjeli, nabiral, da bi se bojevali zoper Avstrijo.

* Na Ogerskem so napravili velik lov na volkove. Ustrelili so tudi velicega medveda. Ko pa medved pade, priteče desetletin deček, vrže se nanj i začne žalovati za medvedom. Deček je menda z medvedom živel, ker je bil čisto divij i ne zna nobenega jezika govoriti.

* Po Hrvaskem i Slavonskem se roparji množé. Najpredržniši mej vsemi je nekij Udmanić, ki, kakor nekđaj kranjski hudi Kljukec, hodi h gospodi, v farovže i. t. d. po denarje, ali pa po cestah ustavlja kočije ter jih ropa. Če tudi si zelo prizadevajo, vendar ga ne morejo v roke dobiti. Nepremožnim kmetom neki ne dela sile.

* Cesar Napoleon vedno bolj boleha tako, da mu dolzega življenja več ne obečajo. Bojimo se, da vstane na Francoskem, pa tudi sploh po Evropi velika prekucija, ako ta mož oči zatisne.

* Kandijotije so uže večkrat Turke hudo otepli. Še le zadnjič je 4000 Kandijotov Turke, kterih je bilo 10.000, pregnalo iz trdnjave, v beg zapodilo i njih veliko pobilo.

* V Baltimoru v Ameriki se je sešlo 7 viših vladik (škofov) i 40 vladik, ter so sklenoli potezati se za papeževe pravice.

* Novice iz Mejike so vedno žalostnejše. Cesar Maks pri vsej dobri volji ne bode več mogel dolgo tam ostati.

* Tudi francoski listi so uže začeli pisati o koncu mejikanskega cesarstva. Pa kako to delajo? Tako-le: Uže večkrat je hotel cesar Maks storiti z Mejiko tako, kakor Avstrijani z Benetkami, dati namreč deželo

Francozom. Francozi naj torej dadé cesarstvo ljudstvom (ljudovladi, republiki) kakor so dali Benetke Talijanom. Mejiko pa popustimo, ker nej bila nikoli naša misel je obdržati. Tako je rekla tudi lisica, ker do grozdija nej mogla.

DOPISI.

Iz Trsta. 20 V Trstu je mnogo doktorjev, ki zdravijo bolne ljudi, mnogo dobrih, nekoliko pa tudi slabih. Nekteri zdravniki, posebno, ako so bolj imenitni, neradi hodijo k revnim bolnikom, ker ne pričakujejo plačila. Ako se tu ali pa tam h kakemu ubozemu človeku pokliče kak doktor, ki zdravi najraje le bogate ljudi, večkrat se zgodi, da zagotovi da pride, vendar pa ga bolnik i tisti, kterim je mari za bolnikovo življenje, zastonj pričakujejo. Pri naglih i nevarnih boleznih je to grozna napaka. Ljudije imajo zupanije do tega ali onega zdravnika; ako ga tedaj pokličejo, ter jih zagotovi, da pride o tej i tej uri, zanašajo se nanj, i tedaj nejso klicali družega zdravnika. Ker pa poklicanega, ki je obečal priti, nej bilo, zato je moral umreti bolnik, kterega bi sicer bili lahko rešili. Žalostno je to, da imamo v Trstu tudi doktorsko aristokracijo. Ali mej našimi zdravniki imamo tudi jako vrle može. Izmej teh moramo posebno pohvaliti gospoda doktorja Vuka Muho, kterega uže davno spoštuje vsa tržaška okolica, ki dela kakor prav ljudoljub v svojem poklicu, ki ima enako skrb za bogatina i berača. Pokazal se je ta vrli Slovenec tudi v poslednjem času, ko nas je prijela kolera, i delal je, kolikor je bilo v njegovej moči. Še le poslednje dni nam je otel vrlega Slovenca, čez kterega so njegovi zdravniki uže križ naredili i mu hrbet obrnoli. Gospod Muha nejma navade, kakor nekteri zdravniki, da bi prišel bolnika samo za žilo potipat, pa mu kaj zapisat, i da bi se potem več ne brigal zanj, ampak, da le sprevidi, da je nevarnost mogoča, ima tudi vso mogočo skrb zanj. Zapiši tedaj „Primorjan“, tega vrlega moža v svoj list. *)

* Iz Proseka, 17. oktobra. (N.) Dragi „Primorjan“! Naj ti nekoliko razjasnim začetek naše šole v Proseku. Pred šestdesetimi leti je bil v Proseku kaplan Reinar, ves vnet za dobro svojih duš, tudi v je šoli podučeval, kolikor mu je bilo mogoče. Pomagal mu je mladenič njegovega rodü, in ta mu je bil desna roka v šolskem poslu. Za njim je dobil službo nekij Čeb, in potem še več družih do denašnjega dne. Ves ta čas se je učilo večidel po nemški, po slovenski pa, da se Bogu usmili, kar je uže znano dragim „Primorjanovim“ čitateljem. Dostavljam le to še, da se v vseh šestdesetih letih nej šestdeset učencev naučilo toliko,

da bi mogli kako pobotnico zapisati. Pravilno pisati pa se le eden nej naučil. Tudi do leta 1849 so učitelji trpinčili učence z nemščino, in resnica je, da nej le enega ne, ki bi se bil toliko naučil, da bi znal očenaš po nemški. Toliko nam je koristovala šola do denašnjega dné; ako se pa preračuni, koliko je potrosila zanjo komunska blagajnica ves ta čas, vstali bi ti, dragi čitatelj, gotovo lasje pokonci. Ako primérjamo šole po družih mestih in vaseh pred 60 leti z denašnjimi, nahajamo velik razložek, pri nas pa je, žali Bog, ostalo še vse tako, kakor je bilo pred 60 leti. Gospodije, ki imate šolsko krmilo v rokah, vas vprašamo, ali nej še čas, da se kaj predrugači? Potreba je velika.

Iz Sežane. X Pri nas, hvala Bogu, nejmamo veliko bolnikov; pa Bog obvari, da bi jih bilo, ker naša lekárnica (apoteka, specarija) nejma vsega, česar bi morala imeti. Prav z veseljem smo sprejeli novico, da v treh tednih pride v roke drugemu gospodu, i sicer G. B. Angelu, kteri je izvrsten lekár i drogist v Trstu. Gotovo se bode ta gospod, kakor je sam rekel, trudil, da vsak v omenjenej lekarnici vsega dobi, česar poželi, kar do zdaj nej bilo. Da vsem ustreže, prestavi lekarnico v sredo trga ali vasi. Zdaj pa kaj družega. Pri nas se prav malo ljudi zaveda, kterega naroda da so. Ali nej to žalostno! Zatö tudi slovenskih listov tukaj prav malo nahajaš. Kdo je temu kriv? Ali bi se ne spodobila pri nas tudi kaka bralnica ali čitalnica? Materijalne moči je v Sežani dovolj, le dobre volje manjka. Stopimo torej na noge, i napravimo si jo, da ne vstanemo zadnji od smrti. Z Bogom!

Iz Celja. † Ze je preteklo tretje četrletje, kar si, predragi mi „Ilirski Primorjan“, zagledal beli dan, in vendar moram priznavati, da te še po vunanjej obliki ne poznam, pa če tudi sem v preteklih šolskih počitnicah prehodil vso Savinjsko dolino, in še lep kosec spodnjega Koroškega. Da te zavoljo svoje slepote nejsem nikder zagledal, če prav so mi oči že nekoliko otemnele, nej verjetno, ker pridšedši h kovemu rodoljubu, gotovo širje gledam od spečega zajca, da bi zagledal kovi še nepoznan domač časopis, ali pa kovo še le v kratkem na svitlo prišlo knjižico; pa žali Bog! naj večkrat sem primoran hitro po robec seči, če hočem, da bi domoljubne solze ne kapale na ptujo zemljo. Mej prostim ljudstvom pa že nejsem tako pazljiv, ker med njim mojej radovednosti že „Novice“ in „Slovenec“ zadostujeta. Po naših kavarnah se premetavajo zdaj Slovincem sovražni listi, slovenskih pa iščeš zastonj; menda se kavanarji bojé, da izgubé „feingebildetes Publicum“, ako položé na mizo kak list našega naroda. Ali tudi o tem se vedno na bolje obrača, i pridejo časi, ko se vse spremeni. Drugikrat kaj družega.

*) Iz srca rad, ker ga uže davno poznam i vam moram potrditi, da ste govorili čisto resnico. „Primorjan“ take in enake reči rad odkriva, ker vé, da ž njimi podpira občno korist.

ZMES

Pogovor med gospodom Slavoljubom in kmetom Matevžem.

M. Dober dan, gospod Slavoljub!

Sl. Bog daj, Matevž! Sta ta dva dečka (fanta), ki z vami gresta, vaše rodovine (žlahte)?

M. (Matevž jima veli naj gosp. Slavoljuba pozdravita, ona se pa bolj i bolj umikata). Nejsta ne iz moje rodovine, jaz sem jima le krstni boter. Divjaka sta, ker njuni roditelji (starši) se za nju še menijo ne, mislijo, da je vse storjeno, ako jima jesti dajó. Prav zdaj sem bil ž njima v mestu in jima kupil nekaj robe za obleko in obutev, ker letos morata v šolo.

Sl. Vidim, da bodo imeli učitelji lepo delo, predno ju ukrotijo i šoli privadijo. Pa pojmeta rada v šolo?

M. Ne. Veste zakaj ne? ker ju roditelji sè šolo uže zdaj strašijo. Kader jih otroka doma jezita, jima pa proté rekoč: Le čakajta, paglavca! kmalu bosta šla v šolo, tam pa bode šiba pela i. t. d.

Sl. Ali nej to narobe svet? Taki roditelji ne vedó, kaj je šola.

M. Nekega očeta sem pa slišal tako-le govoriti: Jožek moj! kmalu boš šel v šolo, pa nič se učitelja ne boj, on ti nič storiti ne smé, ker jaz tega ne dopustim. Ako ti kaj stori, odtrgam mu škrice od flajde (suknje).

Sl. Žalostno je, take besede slišati i taki ljudije nejsó vredni, da jim Bog otroke daje. Ker roditelji svojih otrok doma prav nič ne učé, nej čudo, da pride mnogo tako zanemarjenih v šolo, da učiteljem lasije po koncu vstajajo.

M. Roditelji pravijo, da so učitelji dolžni podučevati.

Sl. Res je, da otroci zato v šolo hodijo, da jih učitelji učé; pa vendar roditelji učiteljem lahko pomagajo. Oni naj uže dopovejo otrokom, da šola je lep, prijazen kraj, sploh naj v mlada srca ljubezen do šole vcepijo; posebno pa naj jim pripovedujejo, da so učitelji gospodije ali možije, ki jih bodo ljubili kakor oče i mati, ako bodo dobri i poslušni.

M. Da bi roditelji to storili, gotovo bi se otroci tako ne bali prvokrat v šolo iti.

Sl. Pa to nej še vse, kar morajo roditelji storiti. Oni morajo svoje otroke precej ko govoriti začno, učiti delati križ, da, kader v šolo pridejo, ga ne delajo kakor bi hoteli izvrtati možgane iz glave, jezik iz ust i srce iz prs; učili naj bi jih najpotrebniših molitvic; kako naj bodo poslušni, pripovedovaje jim lahke i kratke prigodbe. Pa kdaj bi vam vse naštel, kaj bi morali roditelji doma storiti!

M. Marsikteri bo ngovarjal: Ako imajo roditelji vse to doma storiti, nej jim tréba otrok v šolo pošiljati.

Sl. Ako bi tudi roditelji vse to storili, učiteljem še veliko dela ostane. Roditelji so dolžni v izreji otrok učiteljem pomagati, vzlasti s tem, da so otrokom vedno v lep izgled. Prislovica pravi: Sad ne pade

daleč od drevesa. Kaj pomaga, da roditelji otrokom priporočajo: Radi molite, bodite postrežljivi i. t. d., ako pa sami taki nejsó i radi ne molijo i. t. d. Zapomnite si še to: Kdor dober svet daje, sam pa ga ne spolnuje, z eno roko zida, z drugo podira; kdor pa dober svet i lep izgled daje, z obema rokama zida. Za denes pa naj bo tega zadosti. Z Bogom!

M. Z Bogom!

* (Prebivalci na zemlji.) Učenjaki so izračunili (zrajtali), da živi na zemlji, kar je je do zdaj nam znane, 700 milijonov ljudi. Umre jih na leto 21 milijonov, — na dan 58.000, na uro 2400, — na minuto 40. Rodi se jih pa veliko več. Da ne bi jih morale vojne i kuge, ki zmirom tu pa tam po zemlji razsajajo, pomnožili bi se ljudije v enem letu za 2 milijona 516.692 duš. To bi znašalo v 100 letih 3 milijarde 216 milijonov ljudi. Da bi naša zemlja povsod obdelana bila, vsi ti ljudije bi dovolj prostora i živeža našli, kar bi zdaj mogoče ne bilo, ker 2 tretjini znane zemlje je še neobdelane i brez ljudi.

Smešnice.

* Bivši v svojem času kaplan v Devinu tik tržaškega morja, sem sledeči pogovor poslušal. Nekij kmet peljaje kuretnino v Trst na prodaj, pride v colnijo (na avžloh) po navadno boletó. Colnik in kmet sta bila Tržičana (Monfalcončana), taj Laha. Colnik popraša kmeta: „Come vi appellate?“ Kmet odgovori: „Pollame.“ „Chi è il conduttore?“ Kmet: „L'asino.“ Colnik: „Dove è il luogo di vostra dimora?“ Kmet: „Sior, no so, dove che go da morir.“ — Slovenski: „Kako se kličete?“ odgovor: „Kuretnina.“ „Kdo je voznik?“ Odg.: „Osel.“ „Kje je vaše prebivališče?“ „Gospod! ne vem, kje imam umreti.“ — To tistim, ki trdijo, da naše nove (?) slovenščine nobeden ne umeje. Sapienti sat. —

* Učitelj, kteremu nej bilo mari v vednostih napredovati i ki je bil pri orglaniju celó prelenoben v pesemsko knjižico gledati, pel je zmerom: *Kakor drugi, kakor drugi, kakor drugi*. Ljudije se tega naveličajo i gredo ga tožit k njegovim višim rekoč: „Častiti gospodije! dali ste nam učitelja, kteri nam nej po godu i prosimo, dajte nam družega.“ Gospodije vprašajo: „O kteri zadevi pa vam učitelj nej po godu?“ Oni odgovoré: „Nam prav ne orglja i ne poje.“ „Kako pa orglja i poje?“ vprašajo gospodije dalje. Kmetije odgovoré: „Orglja i poje zmerom *kakor drugi*. „Ako vam orglja i poje kakor drugi, bodite ž njim zadovoljni, ne nadlegovajte nas i hodite z Bogom“, rečejo gospodije.

(Kmet, ki je pravdo zgubil). — Ko se je nek kmet nekđaj zvečer iz mésta, kjer je pravdo sè svojim sosédom zgubil, domù péljal, vidi blizo céste razbojnika obešenega na vislicah ali „gavgah“. — „Blagor tebi“, reče ta kmet, „kér nejmaš več z gosposko opraviti!“